

«Se til at ingen forfører dere!»

Foranledningen til dette utsagnet er Jesu tale om Jerusalems ødeleggelse. Da spør disiplene: «*Når skal dette skje? Og hva skal være tegnet på ditt komme?*» Jesus svarer: «*Se til at ingen fører dere vill!*» (sv: forfører dere). [Mat 24:3-4](#)

Forførelse i «Guds hus»

Hva er kjennetegnet på den siste tiden? Jo, det er forførelse. Slik hadde også det onde sin begynnelse. Gjennom forførelse kom synden inn i verden. Slangen bedro Eva.

Vi kan se på noen synonymmer til ordet «forførelse». Da forstår vi enda bedre hva det dreier seg om: egging, en forførende handling, lokking, sjarmering og fristelse. Det er altså noe som drar og lokker, noe som synes vakkert og fint. Hvor kommer forførelsen fra? Jo, den verste og siste forførelsen kommer, som Esekiel så, fra tempelet. Forførelsen kommer fra det som skulle være hellig. Det var der inne forførelsen holdt til – fra det som skulle være sentrum i gudsdyrkelsen, i forsamlingens sentrum. Derfra kom det. Der begynner det alltid, i ledelsen av kirker og gamle vekkellesbevegelser, i deres høyskoler og deres utdanning og blant deres forkynnere.

Hva lytter du etter? Lytter du bare til det som sies? «Det var jo i alle fall noe sant i det som ble sagt», kommenteres det ofte. Men du skal lytte like mye etter det som ikke sies! Først ties det – men snart sprer man også løgnen. Man tier ikke bare med en del, men lærer også ofte bort en annen forståelse av Guds Ord: Syndefallet er en teologisk sannhet, ikke en historisk sannhet. Jonas er ikke en historisk person, men jeg er ikke mindre bibeltroende for det. Tvert imot, jeg tror jo det beretningen virkelig vil formidle, for eksempel at jomfrufødselen er billedlig osv. Det hele akselererer. Det er satan i skikkelse av en lysets engel! Har du fattet hvem du skal stride mot, kjempe mot i denne tid? En engleskikkelse i Guds forsamling på jorden. Innvendig er det satan, men det er det nesten ingen som ser. Den som har fått en ledende plass i en større organisasjon i vår tid, bør nok stille spørsmålet om ikke det kommer av at man ikke har kjempet imot «lysets engel». Man har vært taus, selv om man ikke har vært enig. For enhetens og enighetens skyld. Strid fører jo garantert så mye vondt med seg! Men snart har man latt seg besnære – man er forført og forfører andre. Denne «lysets engel» møter vi nok i alle forsamlinger, også hos oss selv, hans ånd og hans makt til forførelse. «Det er ikke verden som blir banemann for den siste tidens kristendom, men den falske kirken» (Frank Jakobsen). Har du sett det? Nesten daglig ser vi for våre øyne hvordan mennesker dras lenger og lenger bort fra sannheten under skinn av gudsfrykt.

De falske profeter

«*Vokt dere for de falske profeter!*» ([Mat 7:15-21](#)). Og det er ikke uten grunn. Det er en av troslivets alvorligste farer. Det er en fare som følger Guds folk gjennom hele historien, både i den gamle og i den nye pakt, og som Guds profeter og apostler har kjempet de hardeste kamper mot og har uttalt de strengeste dommer over. De som gjør sannhet til løgn og løgn til sannhet. Resultatet av slike falske profeter er nemlig at mennesker som har fått del i Guds frelse og som lever under hans nåde, som hans øyensten og har vært omgitt av hans omsorg hver eneste dag, mister dette. Vi kjenner godt til det fra Israels historie. Vi ser det om igjen i den første kristne forsamlingen i NT. Og vi ser det i dag. Se hvordan forkynnere som har villet være sanne forkynnere, men som har blitt værende igjen i frafallende kirker og bevegelser, stadig har drevet lenger bort! Man har blitt tvunget til å kompromisere (for å få lov til forkynne!), og man har stadig flyttet grensen. Kompromissene blir større og større, men likevel er det lettere etterhvert. Og nå skal vi understreke en sak, en viktig sak. Det vi her taler om, skjer ikke i verden, ikke ute blant verdens barn. Det skjer i Guds forsamling. Jo visst er det falsk lære i verden, men frafall fra Guds frelse kan bare skje i forsamlingen. Det er her den største av alle ulykker skjer. Og det mest tragiske og djevelske er at det hele skjer under Guds

Ånds og sannhetens skinn. Jesus sier jo at de kommer i fåreham – i Jesu navn, som et lam i hans hjord. De kommer som lysets engel – som rettferdighetens tjenere – ja som Kristi apostler – som om de var sendt av Jesus selv. Og de kan faktisk tro det selv også. De er så fulle av kjærlighet, de er tolerante, empatiske, inkluderende, og mange av dem ber til sist til samme gud som muslimene! Vi skal ikke tenke at de lyver, for de påstår jo selv at de ikke gjør det, og de får mange med seg. De bærer virkelig et kjærlighetsbudskap med seg! De kommer heller ikke utenfra – som mennesker som ikke hører til forsamlingen. Paulus sier at de kommer fra deres egen midte. De kommer som troens venner. Det er ikke rart at Ordet gang etter gang advarer forsamlingen, som så ofte dysses i søvn bare man sier «Herre, Herre» om Jesus. Nei, det er ikke nok med «Herre, Herre». Det er ikke sannhetens kjennetegn at man taler mye om Jesus eller at man taler mye evangelium. Navnet gjør ingen til en kristen. Nei, sannhetens kjennetegn er at Ordet og loven forkynnes slik at vi ikke kan unngå å møte vår dom. Den kan vi ikke riste av oss, om vi virkelig har fått med Gud å gjøre. Det er sannheten! Og det er helt avgjørende at vi får med sannheten å gjøre, slik at vi blir slått hjelpeløse.

Først da, og bare da, kan det lys som loven har gitt, bane vei for et nytt lys, nemlig at Guds vilje finnes i evangeliet. Da åpenbares Guds vilje som noe som allerede er gjort. Det er ikke noe som mangler, ikke noe som fordømmer – det er noe som er fullbragt. Ordet taler og bringer frelse med seg. Det leder oss til troen, som ser bort fra oss selv, troen på at Gud har gitt oss sin Sønn og at vi har all vår hjelp, trøst og rikdom kun i den ene: Jesus Kristus og ham korsfestet. Han er alt vi behøver! Det er dette du trenger: troen på Jesus – og du har aldri i evighet behov for noe annet, men det behøver du – den eneste sanne Gud! Og bare ham! Bibelens Gud! Ikke de tilbudene som de falske profetene kommer med, og som du i følge den gamle, syndige natur i deg kjenner som mest behaglige. Din gamle natur vil helst bare ha en ufarlig og nådig gud. Jo, det er helt avgjørende at Jesu advarsel mot de falske profetene tas på alvor i dag.

Antikrist – i stedet for Kristus

I åpenbaringsboken tales det om skjøgen, hun som er så vakker, med kostbarheter på seg, kledd i kongelig kappe, edelstener og med et gullbeger. Tenk en kristendom som er så rik og ser så bra ut i verden! Den har en stor rikdom! Men i gullbegeret hadde hun sin urenhet. NB – i et gullbeger! Synden gjøres vakker (toleranse)! Slik har man også vantroen i et gullbeger i vår tid! Se ikke på utsiden! Åpenbaringsboken avkler det som skjuler evangeliets fiende. Der får vi se hvordan den siste og største antikrist fremtrer. Han er jo ikke bare motstander av Guds frelse og Jesus, Guds sønn. Han er i stedet for Kristus, som en stedfortreder. Han forkynner et evangelium som er så nær sannheten at et menneske som har sett evangeliets lys og gledet seg ved det, kan dras med. Det er lysets engel som forfører, det er Guds fiende. Guds frelses farligste fiende fører ikke sjelene inn i fortapelse og mørke og motstand mot Gud og mot Guds evige frelsesplan gjennom åpenbar motstand og gudløshet, men gjennom forførelse! Antikrist lar sine etterfølgere tilbe ved Guds alter, i Herrens hus, i forsamlingen på jorden. Ja, han vil rett og slett at den skal være meget framgangsrik. Man skal gå dit med glede og takk slik som fariseeren i templet. Og så gå fortapt.

Antikrists verk må gjøres kjent. Han har mange medhjelpere. Det finnes så mange i vår tid som forkynner om Guds nåde, som til og med nevner det som skjedde på Golgata. Og det finnes så mange som vet og har kjennskap til dette, men likevel er det forførelse de forkynner. De vet at Jesus døde for oss og at han oppstod til vår rettferdiggjørelse, men de har ikke erfart det. Mange står der som Nikodemus om natten: «Du er Israels lærer, og vet ikke dette» ([Joh 3:10](#)). De vet ikke at man må fødes inn i Guds rike! Hvordan kan det skje? Nei, i dag vokser man inn i Guds rike, litt etter litt. Men i Bibelen fødes man inn i Guds rike. Er du født på nytt?

Når og hvordan ble du det? Stilles dette spørsmålet i forsamlingen i dag? Er det ikke slik at troen må fødes gjennom tvil og ut av vantro? Siden må det skje en vokster. Men det skjer også en vokster før den nye fødselen – en vokster som til sist ender med konkurs!

Satan og hans tjenere forkynner altså en Kristus de også, i følge Jesus ([Mat 24:5](#)): «Mange skal komme i mitt navn». De fornekte ikke Kristus med sin munn. De gir seg tvert imot ut for å være

sanne kristne, og de kommer som brødre ([Gal 2:4](#)). Ofte kommer de med trøst, med falsk trøst til dem som ikke er født påny.

Satan hadde på Jesu tid villedet nesten hele «gudsfolket», nesten hele den daværende «kristenhet» med Guds Ord! Jeg tror at det er dette vi ser i dag: nesten hele kristenheten lar seg forføre ved Guds Ord. Ikke med et helt og fullt Guds Ord, men med deler av det! Og vi må kanskje snart spørre med Jesus: «*Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?*» ([Luk 18:8](#)).

Martin Luther sa at paven var antikrist. Men det finnes mange antikrister. Ved valg av ny erkebiskop i Sverige i 2014 framgikk det med klarhet at også hun er en antikrist ([2.Joh 1:7](#)). Og nå skal vi ikke bare se «Antikrist» som et navn, men også som et embete, slik som alle konger i Egypt het Faraog og bar hans embete! Problemet er ikke i første rekke frafalne biskoper og andre ledere, men alle dem som skulle ha øyne å se med, men er så tause. For ikke å snakke om dem som samarbeider med dem. Hvorfor? Jo, man blir vant til det etter hvert!

Under skinn av rett

Det finnes så mye god kunnskap som blir til forførelse. Det kan tales med mye alvor om «den doble utgangen», men hva hjelper det dersom man slipper geitene (den døde troen) inn gjennom himmeldøren, slik at det bare er svinene som holdes utenfor? Å, hvilken forførelse!

Kampen for det ufødte barnet, kampen for bevaring av ekteskapet, kampen for den rene læren, ja, til og med evnen til å prøve ånder, var nok til stede i menigheten i Efesus. Men det ble til forførelse. Der kan jo til og med skjøgen få lide litt fra verden (for sin moral). Inntil hun blir mer avstumpet, for skjøgen kan ha høy moral, i alle fall en tid. For også loven er noe som djevelen anvender til forførelse.

Helliggjørelsesforkynnelse og sakramentalisme som forførelse

Så forkynnes det helliggjørelse uten omvendelse og ny fødsel. Det er den sikreste veien til helvetet. Og det er så fint, et vakkert liv, men uten en ny fødsel – men det er forførelse. Kanskje blir det mange syndsbekjennelser, men aldri noe virkelig liv. Daglig syndsbekjennelse og omvendelse, men uten den store omvendelsen. Det leder til fortapelsen. Men det kan se så fint ut, så helliggjort! Nytt tøy på den gamle kappen, en fariseer.

Så har vi sakramentalismen, når man forkynner om dåpen nesten hver søndag og er så fornøyd bare man får mennesker til nattverden. Det er det viktige, men hvor er troen, hvor er livet?

Hyrderøsten

Men hvordan skal vi vite, hvordan kan vi se? Hør etter Hyrderøsten! Hvordan er den? Jo den er tveegget. Det er ingen som er så streng som den. Den stikker sverdet i hjertet ditt så du mister alt, også din kristendom. Den plasserer deg utenfor himmelriket samme hvor «kristen» du enn har vært, og samme hvor mye du har strevd for å leve et hellig liv. Du blir utenfor! Himmeldøren slår igjen framfor nesen på deg så hardt at ikke engang den minste lysstripe siver ut. Men så peker den på ham som tok bort verdens synd, din synd, på Jesus, synderes frelser. Han som nettopp gjør den ugudelige rettfærdig, men også bare den.

Og her er anstøtet. Menneskene på Jesu tid ville ikke erkjenne at de var ufrie. Menneskene ville ikke miste sin fromhet, særskilt ikke den. Slik opplever mennesker at de bare blir slått, og de sier at de bare hører anklager, og så blir man sint fordi man ikke synes å ha fortjent det. Man er redd for sine eiendeler, spesielt for sin «fromhet». Hvorfor hatet fariseerne Jesus? Jo, fordi han tok fra dem deres rikdom, deres fromhet! Man vil ikke bli fratatt noe, man vil ha trøst, og nå er jo virkelig Gud all trøsts Gud. Men han trøster ikke vantroen, den vil han åpenbare. Så vil han føde til nytt liv. Kristus var et anstøt, en skandale for sin samtid, ja selv for sine disipler (dere skal alle ta anstøt av meg). Har du opplevd det? Og er du som kristen et anstøt, en skandale, i kristenheten (i

skjøgekirken)? Problemet for oss er at vi ofte vil bevare og trøste akkurat det i oss som Gud vil drepe.

Slutten

«Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gi enhver igjen etter som hans gjerning er. Salige er de som tvetter sine kjortler, så de må få rett til livets tre, og til å gå gjennom portene inn i staden. Men utenfor er hundene og trollmennene og de som driver hor og drapsmennene og avgudsdyrkerne og hver den som elsker og taler løgn» ([Ap 22:12f](#)).

(Artikkel af Gunnar Nilsson 2015 - Lov og Evangelium 2015 - Nr 04 - Shafan 11-05-15)